

dražbě, až do té doby, kdy zvěděl, že dražba je provedena, chodil z nich skoro každodenně někdo k obecní tabuli, pátrat po tom, na kdy bude dražba ustanovena, poněvadž se jí chtěli účastniti. Ale po celou dobu od 8. až do 23. března na tabuli žádné vyhlášky nenalezli. Zemský výbor přihlížel prý jednostranně jen ke zprávě obecního úřadu.

Nejvyšší správní soud založil své rozhodnutí na těchto důvodech:

Naříkané rozhodnutí zakládá svůj úsudek o tom, že je prokázáno, že dražba byla řádně vyhlášena, jen na stavu vyhlášky a na zprávě obecního úřadu.

Třebas i připuštěno bylo, že zpráva obecního úřadu jest aktem úředním, který jako listina veřejná jest nadán mocí důkazní, přec nutno míti na zřeteli, že i proti konstatování veřejným úřadem jest možný protidůkaz, jímž má býti prokázán opak.

Protidůkaz takový nabídli stěžovatelé, tvrdíce, že vyhláška o veřejné dražbě, položené ke dni 23. březnu 1918, na desku úřední nepřišla a navrhli o tom důkazy výsledkem svědků.

Zemský správní výbor neměl a nemohl při tomto stavu věci přejíti toto tvrzení mlčky, nýbrž bylo jeho povinností, dáti provéstí nutná šetření a zachovati zásadu slyšení stran.

Neučinil-li tak, zůstalo řízení v tomto podstatném bodu neúplným a bylo proto jeho rozhodnutí podle § 6 zák. o správ. soudě zrušiti.

Č. 519.

Administrativní řízení: * Ministerská nařízení vydaná na základě zákona ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z., která byla předložena říšské radě, nemusí býti znovu předkládána Národnímu shromáždění.

(Nález ze dne 15. září 1920 č. 8465.)

Prejudikatura: srovn. nál. ze dne 18. června 1919 č. 2960, sbírky čís. 136.

Věc: Dr. Ferdinand Fleischner a Fritz Teller v Karlových Varech proti ministerstvu vnitra v Praze o zápis společnosti s r. o. do rejstříku.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Žádost stěžovatelů jako jednatelů společnosti »Allgemeine Kreditgesellschaft m. b. H.« v Karlových Varech o zápis této společnosti s r. o. do obchodního rejstříku byla usnesením krajského soudu v Chebu ze dne 20. ledna 1920 čís. firm. 124/20 zamítnuta, poněvadž ministerstvo vnitra vyřízením ze dne 13. ledna 1920 čís. 62.308 na základě § 1 min. nař. ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. proti tomu v čas podalo odpor z důvodu, že nezřízená a při dnešních neujasněných poměrech hospodářsky nezdravá snaha o překotné zakládání bankovních společností nalézá ve formě společnosti s o. r. příležitost k obcházení koncesního systému platného pro ústavy akciové.

Proti tomuto usnesení ministerstva vnitra směřuje stížnost k nejvyššímu správnímu soudu podaná, o které nejvyšší správní soud uvážil toto:

Především dlužno rozřešiti námitku stížnosti, že ministerské nařízení ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. není platné a že ho nemůže býti použito.

Toto nařízení bylo vydáno na základě zákona ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z. § 3 uvedeného zákona ukládá vládě povinnost nařízení na základě tohoto zákona vydaná předložiti říšské radě a k její žádosti je zrušiti. Když jest říšská rada shromážděna, dlužno nařízení na základě tohoto zákona vydaná předložiti jí nejdéle koncem každého kalendářního čtvrtletí, jinak jakmile se shromáždí. Stížnost nebéře v odpor, že nařízení ministerstva ze dne 3. září 1918 čís. 323 ř. z. bylo říšské radě předloženo, nýbrž namítá pouze, že nebylo předloženo Národnímu shromáždění, které vstoupilo na místo poslanecké sněmovny. Námitka tato není podstatná. Neboť bylo-li ono nařízení předloženo říšské radě, stalo se po rozumu § 3 zákona ze dne 24. července 1917 č. 307 ř. z. platným a účinným a stalo se součástí právního řádu, který byl tu dne 28. října 1918 a který dle ustanovení čl. 2 zákona ze dne 28. října 1918 čís. 11 sb. z. a nař. převzat byl samostatným státem československým. Proto nebylo k platnosti cit. ministerského nařízení zapotřebí, aby ještě zvláště bylo předloženo Národnímu shromáždění. § 3 cit. zákona mluví o nařízeních vůbec, která na základě tohoto zákona budou vydána, a nikoliv o určitém nařízení. Požaduje-li, aby tato nařízení byla předkládána říšské radě koncem každého kalendářního čtvrtletí, vztahuje se tento předpis na všechna nařízení během tohoto čtvrtletí vydaná, ale není v něm obsažen požadavek, aby se každé nařízení čtvrtletně znovu předkládalo, jak má stížnost za to.

Ve věci samé uvažoval nejvyšší správní soud takto: Ministerským nařízením ze dne 3. září 1918 č. 323 ř. z. byly ministerstvu vnitra pro výkon práva odporu jemu ve smyslu tohoto nařízení příslušejícího ustanoveny hranice v tom směru, že odpor ten může býti podán toliko tenkrát, staví-li se proti žádanému zápisu společnosti s o. r. úvahy hospodářské, do čehož jest zahrnouti i úvahy národohospodářské, jak ve zdejším nálezu ze dne 18. června 1919 č. 2960 vysloveno a odůvodněno bylo. V daném případě opřelo ministerstvo vnitra svůj odpor o to, že nezřízená a při dnešních neujasněných poměrech hospodářsky nezdravá snaha o překotné zakládání bankovních společností nalézá ve formě společnosti s o. r. příležitost k obcházení koncesního systému platného pro ústavy akciové. V tom spatřuje ministerstvo vnitra škody hospodářské, jimž dle zákona ze dne 24. července 1917 čís. 307 ř. z. má býti čeleno. Jestliže žalovaný úřad, opíraje se o úřední znalost všeobecného stavu hospodářského a zvláště o znalost poměrů na poli bankovníctví, dospěl k přesvědčení, že by stavu hospodářskému ve státě byl na škodu nadbytek bankovních společností s r. o., nemůže nejvyšší správní soud věcnou správnost tohoto v zásadě přípustného úsudku, jevícího se jen skutkovým zjištěním přezkoumávati (§ 6 zákona o správním soudě) a nelze proto také v odporu, který žalovaný úřad z tohoto důvodu vnesl proti zřízení a zápisu společnosti stěžovateli zamýšlené shledávati překročení zákonných hranic, které použití práva odporu jsou dány.

Č. 520.

Mimořádná opatření vyvolaná válkou a převratem: I. Náležitosti přestupku dle § 2, odst. 2 nař. min. fin. ze dne 18.